

NOSALTRES SOLS!

Any XCV • Núm. 201 • Època III, núm. 13

Dissabte, 6 de juny de 2026

En portada

Contra el regionalisme espanyolitzant

La constitució de la Segona Restauració impedeix a les autonomies federar-se, exceptuant el cas de Navarra, la qual podria unir-se a Euskadi en cas que així ho desitgés. Per tant, no és agosarat entendre que aquest article fa referència als Països Catalans; ens neguen com a Nació, tanmateix, prohibeixen únicament a nosaltres d'unir-nos. Curiós.

L'Estat espanyol sap perfectament que la llei és només paper mullat sense fets al darrere. És conscient que si no hagués fet res, ara mateix el sentiment pancatalanista s'hauria estès per tots els racons de la nostra Nació, àdhuc entre els territoris que, encara que no formem part de la mateixa Nació, sí que hem format part de la mateixa unitat política durant segles. Parlo, evidentment, de l'Aragó.

Durant la Transició, i els primers anys de la Segona Restauració, totes les nostres esquerres —encara recordo quan existia el PSC!—, creien en certa manera en la unitat dels Països Catalans com a Nació, encara que no demanessin la unió política. Per a l'Estat liderat per Castella, que tres de les regions més pròsperes poguessin unir-se en un futur pròxim era un perill.

Per això, ideologies com el blaverisme, el gonellisme, el *leridianismo* o l'aragonesisme castellanitzant imperant a la Franja de

Ponent han estat, i són promogudes, únicament amb l'objectiu de diluir la nostra unitat nacional.

Ací, voldria centrar-me en les dues ideologies que conseqüències de les quals ara mateix són a l'ordre del dia: el *leridianismo* i dit aragonesisme castellanitzant. Les seues conseqüències són, evidentment, els litigis de l'art de Sixena. A més a més, aquestes ideologies no tenen únicament la funció de dividir una sola nació, car l'Aragó no és Catalunya. La seua funció és, en el cas del *leridianismo*, separar la província de Lleida de la resta dels Països Catalans (Lleida no és ni catalana ni aragonesa, és espanyola!); i en el cas de l'aragonesisme castellanitzant separar tots els vincles culturals i històrics d'aquestes dues nacions mentre margina l'aragonès i la cultura pròpia.

El *leridianismo*, després de la mort del dictador, desaparegué de la societat, car només l'havien adoptat certes elits lleidatanes, i quan morí la bèstia, l'abandonaren. Amb la derrota del Procés, però, el PP i el PSOE de *Lérida* l'estan reactivant. L'eliminació del pubillatge català per uns joves referents desconnectats de la resta del pubillatge de la Nació n'és un exemple.

A l'Aragó, ho han tingut pitjor. Els elements de la Nació aragonesa ja feia anys que les passaven magres, i el

franquisme i la Segona Restauració han treballat, i treballen, per acabar la feina que van començar fa segles. Per tant, a diferència de la província veïna, no han pogut recuperar-se, i l'espanyolització s'ha aguditzat encara més. Perquè us en feu una idea: l'únic diputat que emprava l'aragonès a les xarxes va deixar de fer-ho de manera habitual que sortí elegit diputat i culpa als catalans de tots els problemes materials i ètnics de l'Aragó.

Les seues conseqüències són conegudes: destrucció del Bisbat de Lleida, el qual unia la Franja amb Catalunya des de feia vuit segles, l'espoli dels museus catalans mitjançant les forces militars d'ocupació i podem ser a pocs mesos de la destrucció dels frescos de Sixena conservats al MNAC. Ja s'ha escrit molt sobre aquest tema, i almenys en aquest article no m'hi centraré: recomano l'últim llibre de l'Albert Velasco que tracta el dit tema exhaustivament.

Centrem-nos en les conseqüències polítiques i culturals més enllà de les obres. Amb l'Aragó podem tindre-hi totes les diferències que vulguem, però hi ha quelcom innegable: durant segles vam lluitar plegats a la península i a la Mediterrània, i sense llevar importància a les forces catalanes, l'Aragó ha estat important en la construcció de la nostra Nació.

Al segle XIX, a les Corts de Cadis, els diputats dels diferents territoris de la Corona d'Aragó encara anàvem amb unes demandes conjuntes. Us imagineu que el poble català i el poble aragonès s'unissin per a fer respectar les seues llengües o per a demanar un finançament just? Com a nacionalistes revolucionaris no fem aquestes demandes al govern espanyol, però almenys seria bonic de veure aquests dos pobles units una altra vegada. L'ideal seria, evidentment, lluitar plegats pel nostre alliberament nacional.

Això, però, ja no és possible. I la culpable no ha estat la demografia; la immigració que ha rebut l'Aragó no és comprable a la que han rebut els Països Catalans; la culpable d'aquesta situació ha estat l'aragonesisme espanyolitzant.

Veig molt difícil una reconciliació amb l'Aragó, i ho comprenc; per a ser sincer, l'últim que em ve al cap amb les notícies de Sixena és la reconciliació amb els nostres veïns. Durant aquests cinquanta anys, en comptes de recordar el seu passat anterior a la construcció de l'estat nació espanyol, han preferit abaixar-se els pantalons davant l'amo castellà rebutjant el seu passat i equiparar la defensa de la unitat d'Espanya que els catalans volem trencar amb la seua espanyolitat, no fos cas que l'amo els renyés!

Al País Valencià, a les illes Balears i a la Franja de Ponent aquesta batalla cultural no està perduda, i la nostra tasca com a nacionalistes catalans ha de ser lluitar contra les ideologies que ataquen la nostra pàtria. Qui pugui fer, que faci: des de les nostres posicions, tant des de Nosaltres Sols!, com des de les nostres feines. Cal fer tot el que estigui a les nostres mans

contra el regionalisme espanyolitzant.

Des d'afirmar els Països Catalans des de totes les posicions –polítiques, intel·lectuals, socials— a lluitar contra aquest regionalisme. Perquè ara mateix la batalla no s'està lluitant amb armes de foc, l'estan lluitant amb el regionalisme espanyolitzant. I escric «l'estan» i no «l'estem» lluitant perquè sembla que durant el Procés vam oblidar-nos que la nostra Nació va més enllà de les quatre províncies de la comunitat autònoma de Catalunya.

Pere Antoni

Pel redreçament de l'ensenyament

Cerquem una nova Renaixença. Una Renaixença que sigui capaç de donar resposta als problemes que pateix Catalunya, per redreçar-la i obtenir l'Estat Català.

L'ensenyament hi té un paper cabdal en la formació de les futures generacions, les encarregades de dirigir Catalunya d'ací a unes dècades.

Ara mateix, el sistema educatiu català fa aigües. En comptes de treballar per l'excel·lència, es treballa per la mediocritat.

Assenyalem les fundacions Bofill i Rosa Sensat, que des de fa dècades treballen per erradicar el coneixement de les aules. Assenyalem els equips directius que abracen les noves metodologies mentre silencien els docents disconformes. Assenyalem aquells que han potenciat l'ús de les tecnologies a l'aula sense criteris

racionals al darrere. Assenyalem els governs que han destruït la nostra educació.

Les conseqüències d'aquest sistema es poden observar, són tangibles i palpables. Observem com hi ha alumnes que superen les PAU amb un nivell de comprensió lectura pèssim, sense saber fer càlculs bàsics de matemàtiques i sense el nivell mínim de cultura general. Com a nacionalistes hem de rebutjar aquest model. Catalunya ha de menester ciutadans formats capaços de conduir-la a la independència. Urgeix canviar el model i potenciar i premiar aquell qui té un esperit crític envers les qüestions que afecten la nostra nació.

El dret a l'educació no significa que alumnes i professors hagin d'aguantar les faltes de respecte dels insolents. Entendre que les lletres i les ciències són fonamentals per al desenvolupament d'una ciutadania crítica. Que un ensenyament sense la llengua catalana no és res més que colonialisme. Que si un escolar no ha assolit els coneixements necessaris, ha de suspendre l'assignatura, sense traumes ni càstigs excessius.

Fem de les escoles i instituts, centres de coneixements d'història, llengua, cultura, ciències... En definitiva, tot el necessari per a la nova Renaixença Nacional.

Acusem també aquells sindicats venuts i traïdors. La lluita per una educació digna i de qualitat no recau en una simple millora de les condicions salarials del professorat. El problema és estructural i afecta a tots els nivells. Les problemàtiques dins l'aula no se solucionen únicament amb mesures d'aquest caire.

Pere Antoni

Matar el llop: una metàfora per superar el pujolisme

Una de les anècdotes que més explica l'escriptor Enric Vila és aquella que rememora com es gestava l'estratègia de Convergència a l'hora de demanar concessions econòmiques a Madrid. En concret, l'escena ens relata com dins del nucli dur del partit es plantejava la possibilitat d'esgarrapar de l'Estat l'anhelat concert econòmic, que tan sols posseïen bascos i navarresos. Tanmateix, el president Pujol sempre apaivagava els ànims amb una frase lapidària que reflectia més una temença interna que no pas una estratègia calculada: «si demanem això, despertarem el llop!».

L'enunciat en qüestió resulta força revelador si fem un repàs crític de les traïdories polítiques del 2017. Per no reiterar en l'error, convindria submergir-nos en la història literària del país per recordar un personatge que contrasta perfectament amb la figura i mentalitat del molt honorable.

El 8 de febrer de 1897 s'estrenà al Teatre Principal de Tortosa una de les grans obres teatrals catalanes: Terra Baixa, d'Àngel Guimerà. Situant-nos en la ruralia catalana, l'escena ens presenta en Manelic, un pastor de la terra alta a qui en Sebastià, el senyor feudal de la vila, ha promès una dona per casar-se, la Marta. Presentats els principals personatges, la idea clau de l'obra és entendre que l'acció aparentment altruista del capatàs del poble és realment un intent de condemnar la Marta a un home desconegut, amb l'objectiu final que ell pugui casar-se amb una noble de la cort, però sense deixar de tenir dret sobre la promesa. D'aquesta manera, la trama eleva la tensió quan en Manelic, enlluernat pel seu amor,

descobreix que la seva esposa no l'estima, que el seu matrimoni és una farsa i que tot el poble s'ha rigut d'ell des de l'inici.

Encara que el lector cregui que en Manelic peca d'innocent, en Guimerà gira la truita i ens explica que, malgrat tot, l'amor que ell professa és vertader. Per tant, davant la relació de poder que manté subjecta la Marta a en Sebastià, el pastor decideix defensar la seva muller fins a les darreres conseqüències. En el tercer acte, la parella tracta d'eixir cap a la terra alta, de sobte, el senyor feudal els enxampa disposat a reclamar la seva propietat: «Tu vens amb mi, ara!», exigeix a la dona. Havent recuperat l'orgull, en Manelic arrufa el nas, pressiona les dents i diu enfurismat: «Ara el que mana soc jo». El pastor s'abraona sobre en Sebastià, l'agafa pel coll i, mentre el senyor feudal crida el poble perquè el socorri, el deixa estès a terra fent tremolar tota la comarca. Triomfant, en Manelic fa entrar la resta de vilatans perquè contemplin la imatge derrotada del patró, s'emporta la Marta a braços i s'obre pas a crits «Fora tothom! He mort el llop! He mort al llop! He mort el llop! (Ho va repetint cridant mentre s'allunya)».

Si capgirem els anys i comparem els contextos polítics, en sentits oposats la trajectòria d'en Pujol s'assembla bastant al viatge emocional d'en Manelic. És a dir, alhora que el pastor surt de la puresa de la terra alta per davallar cap a la perversió i baixesa moral de la societat, el líder convergent esdevé un símbol de l'antifranquisme civil durant els seixanta i, un cop ascendeix i s'estableix en el poder polític, ha d'encarar el conflicte amb l'Estat. No obstant això, l'escena final de l'obra ens mostra com ambdós personatges

marquen llurs destins de manera radicalment diferent.

Contràriament a en Manelic, Pujol no representà cap amenaça per a aquells que volien restringir les llibertats polítiques de Catalunya. Tant la por apresada durant la dictadura com els enriquiments personals de l'autonomia van fer que l'aspiració de l'autodeterminació s'esborronés i es limités a un inofensiu «fer país» que no qüestionés els fonaments franquistes del règim del 78. La submissió actual de la classe política catalana encara s'explica pels titubeigs polítics d'aleshores.

Així doncs, en Manelic va vèncer el llop i visqué una vida plena a la terra alta, en canvi, Pujol acotà el cap i, tan bon punt deixà de fer servei a l'Estat, la maquinària policial exposà a tothom les misèries acumulades dels seus anys de corrupció. L'objectiu d'aquesta comparació no és escarmentar sense solta ni volta el líder convergent, sinó aprendre del passat gràcies a l'enginy literari d'un dels nostres grans referents. Ja que seguint la lliçó d'en Guimerà, per assolir un estat de veritable justícia, la bèstia ferotge s'ha de combatre, costi el que costi.

Martí Om

26 de febrer de 2026

Catalunya i Lituània

L'any 1990, Lituània recuperava la seva independència després de cinc dècades d'ocupació, separant-se d'una Unió Soviètica en plena fallida econòmica i política. Dels quinze nous estats que van resultar de la dissolució de la unió —al Caucas, a l'Àsia central, al Bàltic i a Europa de l'Est— els lituans van ser els primers a fer el pas de declarar-se plenament sobirans.

La reacció de l'URSS va ser agressiva, però continguda: el règim va iniciar un boicot econòmic contra el nou estat lituà i va instrumentalitzar la minoria russa al país per a fer pressió al govern i instar-los a anul·lar la declaració d'independència. Tot i que el boicot va tenir unes conseqüències desastroses per a l'economia, Lituània va mantenir la posició i va resistir davant d'una Unió Soviètica en descomposició. Tres mesos després, el bloqueig va acabar sent retirat.

L'any següent —1991— va encetar-se amb els Esdeveniments de Gener, una sèrie d'intents a la desesperada dels soviètics per a retenir Lituània per la força, en què Moscou va enviar unitats d'elit antiterroristes i un grup de paracaigudistes per a garantir «l'ordre constitucional» d'un territori que encara consideraven seu.

Desenes de milers de civils lituans van ajuntar-se al voltant del *Seimas*, el Parlament de Lituània, davant el perill anticipat d'un assalt de les forces soviètiques. Aquesta resposta massiva per part de la població va servir per a dissuadir un intent d'atac, però els militars van aconseguir ocupar altres infraestructures clau —edificis del Departament de Defensa, l'estació de tren de Vilnius, comissaries, etc.— i van matar catorze persones durant l'assalt a la torre de televisió de

Vilnius. Els soviètics van entrar amb tancs, disparant a civils i prenent el control de la torre per a llançar missatges propagandístics i desmoralitzadors.

Finalment, però, el cop d'estat de Moscou a Lituània va fracassar. Aquests esdeveniments violents van ser un últim cop de cua d'un estat en dissolució: la immensa majoria dels lituans van oposar-se a la intervenció soviètica i van reafirmar-se en defensar la independència, consolidant una nova legitimitat autònoma i una desafecció creixent cap a l'anterior règim. Durant els següents mesos i anys, Lituània va anar rebent els corresponents suports internacionals, va votar una nova constitució en referèndum i va elegir un president. El nou estat es materialitzava mentre la Unió Soviètica desapareixia definitivament.

És important que els catalans coneguem casos com el del procés d'independència de Lituània. El context de l'Europa de finals del segle XX és completament diferent de l'actual, lògicament: la dissolució de la Unió Soviètica i de Iugoslàvia van facilitar el sorgiment de nombrosos nous estats arreu del continent, a conseqüència de la fragmentació d'unitats polítiques multiètniques i plurinacionals. Però conèixer la història d'aquesta i de tantes altres nacions que van esdevenir sobiranes durant aquests anys ha de ser una font d'aprenentatge.

Els equilibris de poder internacionals sovint semblen estàtics, inamovibles, fruit d'esdeveniments canònics com la Pau de Westfàlia o el Congrés de Viena i inabastables pels membres de les nacions que en pateixen les conseqüències. Aquests són tractats com a peons que queden fora de joc

davant una partida massa gran i complexa. Però la història ens ensenya que aquests equilibris són més fràgils del que sembla i que, en un món tan intricat i interconnectat com l'actual, el moviment d'una sola peça pot provocar conseqüències inesperades en un efecte dominó.

Per a molts sembla una entelèquia imaginar un estat català independent, on la nostra llengua i cultura siguin hegemòniques, on tinguem unes institucions fortes i unes relacions de primer nivell amb la resta d'estats i uns cossos de defensa professionals. Però els lituans han complert cadascuna de les categories d'aquesta llista tot i ser una nació més petita, amb una projecció política, econòmica i cultural històricament més modesta que la dels catalans.

En recuperar la independència, els lituans van haver d'enfrontar-se a la *russificació* que havia sofert el país, concepte que descriu la colonització cultural i lingüística dels territoris no-russos de la Unió Soviètica que es pretenien assimilar a la cultura central del règim. L'antítesi d'aquest concepte és la *desrussificació*, el procés que molts d'aquests països van seguir després de recuperar el poder per a tornar a fer hegemòniques les seves llengües i cultures pròpies.

Aquest trencament amb la cultura exògena i imposada, reconnectant amb les arrels i amb la història autòctona, va produir una renaixença en molts d'aquests països. La Lituània sota ocupació soviètica va viure cinquanta anys de bilingüisme lituà-rus i, tal com a Catalunya, es tractava d'un bilingüisme asimètric que es veia reforçat per l'arribada d'immigrants russos monolingües. Si bé el lituà va continuar sent una llengua viva durant l'ocupació, no va ser fins

després de la independència que va recuperar un lloc preeminent i es va convertir en l'única llengua oficial del nou estat.

Actualment, el lituà és la llengua parlada per gairebé el 90% de la població del país, mentre que el rus s'ha vist relegat a una posició marginal. Per molt que la diferència de parlants globals entre ambdues llengües sigui abismal (3 milions pel lituà i uns 250 milions pel rus, superior a la proporció dels 10 milions de parlants del català per als vora 600 milions del castellà), el lituà ha pogut recuperar l'hegemonia un cop ha deixat de patir les interferències d'una nació estrangera. La independència va provocar el retorn de 200.000 russos cap al seu país, reduint la població russa a Lituània en un 58%; per una altra banda, el nou estat lituà va aplicar una nova legislació favorable a la llengua pròpia que li va permetre recuperar terreny.

Els lituans van aprofitar una finestra d'oportunitat en la política internacional per a fer-se amos del seu destí i reclamar allò que els pertanyia. Actualment, han recuperat el servei militar pels joves i donen suport incondicional a Ucraïna en la seva guerra amb Rússia. Es prenen seriosament la seva llibertat, perquè recorden el que és no tenir-la, i es comporten com un país seriós i madur.

Els catalans, mentrestant, hem d'envernissar una qüestió tan natural com la defensa de la nostra nació en tot d'ideologies estranyes per a sentir-la legítima, i hem perdut el nostre sentit de territorialitat per culpa d'un sentiment d'indefensió apresada.

Espanya i l'URSS són molt diferents. De fet, Espanya potser comparteix més coses amb l'antiga Iugoslàvia.

També cal tenir en compte que els lituans eren majoria a la seva terra, no pas els catalans a la nostra. Però salvant les distàncies i entenent la idiosincràsia de cada poble, la lliçó a extreure és que si una nació està cohesionada i té memòria de qui és i qui vol ser, la victòria és possible quan es presenta el moment adequat. Els catalans fariem bé de construir un projecte comú tan sòlid i resistent com puguem, perquè tard o d'hora el moment arribarà.

Massagran

El Marquès del Poal, el general mai vençut

Una de les anomalies nacionals que patim els catalans és que, pràcticament, no tenim referents militars. O més ben dit, no els coneixem. El pes de més de tres-cents anys de submissió a Castella i França han servit, entre altres coses, perquè aquestes dues nacions manipulin la nostra història i ens facin oblidar les parts que els resulten incòmodes per al seu objectiu: l'anihilació de la Nació Catalana. I els referents militars són, sens dubte, un element a eliminar quan es vol sotmetre una nació. L'existència de personatges que han lluitat per Catalunya, li han ofert victòries memorables i, en alguns casos, han mort per ella, trenca absolutament amb el relat de poble submís i passiu que l'Estat espanyol ens vol imposar. Si fos per ells, la història de Catalunya s'explicaria del 1714 en endavant, sempre unida a la història dels castellans, remarcant molts episodis com les guerres napoleòniques o la Guerra Civil, sempre revestint-la d'una simple lluita entre esquerres i dretes. I, en canvi, amagant els episodis de bonança i esplendor de la catalanitat com la Renaixença i, especialment, els orígens de Catalunya i la seva història prèvia a la Guerra de Successió. Així doncs, en aquest article parlarem sobre la vida d'un dels militars catalans més desconeguts i que va participar, amb un paper cabdal, en la Guerra de Successió: Antoni Desvalls i de Vergós, el Marquès del Poal.

Nascut el 21 de febrer del 1666 al petit poble del Poal, al Pla d'Urgell, Antoni Desvalls era fill d'una família de cavallers de Lleida. El seu pare, Anton Desvalls i de Castellbell, va lluitar al bàndol català durant la Guerra dels

Segadors, i un cop acabada la guerra va servir a l'exèrcit francès fins que va tornar a Catalunya el 1658. La família de la seva mare, els Vergós d'Osona, també s'havia posicionat al costat de les institucions catalanes durant la Guerra dels Segadors.

Antoni Desvalls va entrar de jove a l'exèrcit, juntament amb el seu germà Manuel. Però va ser en la Guerra de Successió que va assolir el seu prestigi, convertint-se en un dels millors generals catalans de la guerra, i un dels més patriotes.

Ja des d'un inici va donar suport a l'Arxiduc Carles, el candidat d'Àustria i Anglaterra que tenia el suport dels catalans perquè havia jurat defensar les Constitucions Catalanes si era proclamat rei. Desvalls va aconseguir posar l'Urgell, la Segarra, el Segrià, la Ribagorça i la Vall de Benasc sota el seu control, l'any 1705, coincidint amb l'arribada de Carles a Barcelona, expulsant els borbònics. El 1706, el ja rei Carles li donà el títol de Marquès del Poal. Va participar en diverses campanyes entre 1707 i 1710, i l'any 1711 va prendre part en la defensa de Cardona contra els borbònics.

El juliol de 1713, Àustria i Anglaterra surten de la guerra, i Catalunya resta sola davant França i Castella. La Junta de Braços, representant dels tres estaments socials catalans i màxima autoritat del Principat, decideix continuar la guerra, conscients que rendir-se suposaria la fi de l'Estat Català. A més, l'escenari internacional podia canviar en qualsevol moment, i que Anglaterra i Àustria tornessin a entrar a la guerra. Desvalls es manté fidel a Catalunya, i és nomenat coronel del regiment de Cavalleria de Sant

Jaume, i al mes d'agost de 1713 surt de Barcelona per liderar la resistència a la Catalunya interior. És nomenat comandant de l'exèrcit a l'exterior de Barcelona. No perdrà mai cap batalla. Ningú provocarà més baixes als borbònics que ell. Malgrat el fracàs de l'Expedició del Diputat Militar (en la que no participa), el mes de gener de 1714, Desvalls rep l'ordre de «despertar Catalunya», i lidera un gran aixecament popular a l'interior, impulsat també per la violència i l'asfixiant pressió fiscal que havien imposat els borbònics als territoris ocupats. Hi va haver aixecaments a l'Anoia, el Penedès, el Baix Llobregat, el Solsonès, el Lluçanès, el Berguedà, el Bages i la Selva, dirigits des de Cardona pel coronel Desvalls. Els borbònics van haver de desviar 10.000 homes del setge de Barcelona per a sufocar la revolta a l'interior. Els homes de Desvalls derrotaren els borbònics a Balsareny i Arbúcies, entre d'altres. L'objectiu que tenien era atacar el cordó de setge de Barcelona per darrere, però no va ser possible perquè el general Josep Moragues va rendir la fortalesa de Castellciutat (la Seu d'Urgell) als borbònics a finals de 1713, deixant Cardona sola i impossibilitant que la resistència a l'interior fos prou consistent per a plantejar-se aquesta operació.

El 13 d'agost de 1714, el Marquès del Poal va protagonitzar la darrera victòria en un camp de batalla d'un exèrcit català de la història (de moment): la batalla de Talamanca. L'endemà, la batalla va continuar cap a Sant Llorenç Savall, i les forces del Borbó van acabar retrocedint fins a Sabadell. Desvalls va entrar triomfant a Manresa. Però la situació a Barcelona

era límit, i França hi havia enviat els millors batallons del seu exèrcit per a esclafar definitivament als catalans. Després d'un assalt fallit a mitjan agost (mentre Desvalls encara lluitava a l'interior), els borbònics entraren a la ciutat l'11 de setembre de 1714, acabant amb les llibertats de Catalunya. En els pactes de rendició s'hi va acordar la rendició de Cardona, on s'havia refugiat Desvalls amb el seu germà Manuel en caure Barcelona. Desvalls, per tant, va ser forçat a rendir-se. Astut, va fugir a l'exili ensumant-se que les forces del Borbó no respectarien els pactes de rendició. I tenia raó, sinó que li preguntin al general Moragues. Desvalls va morir a Viena el 7 de juliol de 1724, sota la protecció de l'arxiduc Carles, aleshores convertit en Carles VI del Sacre Imperi Romanogermànic.

el Marquès del Poal